

Arrest

nr. 148 174 van 19 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 18 juni 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 juni 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2015 om 13 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE BLOCK, die loco advocaat P.-J. DE BLOCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 12 mei 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Uit het document 'HIT EURODAC' blijkt dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij geregistreerd werden op 15 april 2015 in Italië omwille van illegale binnenkomst.

1.3. Op 22 mei 2015 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot overname aan de Italiaanse instanties.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 10 juni 2015 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die gemotiveerd wordt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

(...)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 28(3) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Somalië verklaart te zijn, vroeg op 12.05.2015 asiel in België. Hij legde geen identiteits- of reisdocumenten voor. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 15.04.2015 werden geregistreerd te Pavia (Italië) en dit vanwege illegale binnenkomst.

De betrokkene werd gehoord op 21.05.2015 en verklaarde dat hij op 23.01.2015 Somalië zou verlaten hebben met de auto en op illegale wijze via Ethiopië, Soedan naar Libië zou gereisd zijn. Op 11.04.2015 zou hij Libië verlaten hebben en met de boot naar Italië zijn gereisd. Betrokkene verklaarde dat zijn boot op een bepaald moment zou gezonken zijn en dat hij zou gereisd zijn en naar Italië zijn gebracht. Naar eigen zeggen zou de betrokkene op 16.04.2015 in Italië zijn aangekomen. Betrokkene zou er in Milaan bij een smokkelaar hebben verbleven. Op 09.05.2015 zou hij Italië verlaten hebben en zou hij naar België gereisd zijn, waar hij op 11.05.2015 zou zijn aangekomen.

De betrokkene was op 21.05.2015 het voorwerp van een beslissing van vasthouding met toepassing van artikel 51/5 §1 van de wet van 15.12.1980.

Op 22.05.2015 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Gezien de betrokkene het voorwerp was van bewaring met het oog op overdracht werd met toepassing van artikel 28(3) van Verordening 604/2013 een spoedig antwoord gevraagd. Artikel 28(3) van Verordening 604/2013 stelt dat indien een persoon op grond van dit artikel in bewaring wordt gehouden de voor overname verzochte lidstaat binnen een termijn van twee weken dient te antwoorden op verzoeken voor terugname. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 3 bedoelde termijn van twee weken staat volgens artikel 28(3) gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 28(3) van Verordening 604/2013 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. Betrokkene verklaarde dat de smokkelaar hen naar Zweden zou brengen, maar hem in plaats naar België zou gebracht hebben en hem gezegd hebben dat hij in Zweden was. Pas achteraf zou betrokkene te weten gekomen zijn dat hij in België was. De betrokkene uitte tijdens zijn gehoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties. Hij stelde dat hij geen asiel heeft gevraagd in Italië en hij er werd weggestuurd. Betrokkene verklaarde dat hij liever in België wil blijven. Betrokkene verklaarde dat bij aankomst in Italië zijn vingerafdrukken werden genomen door

de politie en hem werd verteld dat het voor de veiligheid was. Na het nemen van zijn vingerafdrukken zou de politie hem gezegd hebben dat hij Italië moest verlaten.

In het administratief dossier van betrokkene een tussenkomst van 08.06.2015 van Caritas international aanwezig is, waarin verklaringen van de betrokkene opnieuw worden uiteengezet. In deze tussenkomst gesteld wordt dat de vingerafdrukken van de betrokkene in Italië werden genomen en hem verzekerd werd dat deze vingerafdrukken enkel binnen Italië zouden gebruikt worden. De politie zou hem daarop hebben laten gaan met de boodschap Italië te verlaten.

Betreffende het argument dat hij in Italië werd gedwongen tot registratie van zijn vingerafdrukken dient te worden opgemerkt dat Verordening (EG) 2725/2000 van de Raad van 11.12.2000 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren asielzoekers vanaf de leeftijd van 14 jaar (artikel 4) of vreemdelingen vanaf de leeftijd van 14 jaar komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat zijn aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 8). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 4 en artikel 8 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten.

Hieromtrent merken we op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om aannemelijk dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds werd aangehaald uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties. Betrokkene stelde dat hij door Italië werd weggestuurd en liever in België wil blijven. Ook deze verklaringen werden herhaald in de tussenkomst van Caritas International van 08.09.2015.

In het geval van de betrokkene wijzen we erop dat de betrokkene niet aantoont dat hem helemaal geen opvang of onderdak werd aangeboden en dat hij in de onmogelijkheid verkeerde om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen bij de bevoegde Italiaanse instanties. In geval dat de betrokkene kenbaar maakte dat hij geen asiel wilde vragen in Italië kunnen de Italiaanse instanties niet euvel worden geduid dat hem geen aan zijn hoedanigheid van asielzoeker verbonden bijstand werd geboden.

In de tussenkomst van Caritas International van 08.06.2015 wordt ook ingegaan op de moeilijke levensomstandigheden van asielzoekers in Italië en wordt verwezen naar Aida rapport (third update) en het Tarakhel-arrest.

Hieromtrent merken we op dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van extreme kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We merken op dat de betrokkene een volgens zijn verklaringen in 1995 geboren jonge man is. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene tijdens het verhoor d.d 21.05.2015 dat hij geen medische klachten had. Hij stelde dat er wel bloed werd genomen in het opvangcentrum om zeker te zijn dat er niets mis zou zijn met hem. Er dient opgemerkt te worden dat geen enkel medisch document werd aangebracht om eventuele medische problemen te staven. In de tussenkomst van Caritas International van 08.06.2015 werd na een gesprek met de betrokkene door Mevr. Melissa De Medts (sociaal assistent) vastgesteld dat betrokkene getraumatiseerd zou zijn door zijn moeilijke vlucht naar Europa. Hieromtrent merken wij echter op dat deze beweringen door geen enkel medisch document wordt gestaafd. We benadrukken verder dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van extreme kwetsbaarheid.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

In het rapport over Italië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot januari 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) lezen we dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, in het leven werd geroepen (pagina 31, alinea 3). Op dit ogenblik zijn dertien dergelijke opvangstructuren operatief : drie in Rome, drie in de provincie Milaan, twee in Venetië, twee in Bologna en een in Bari. Deze structuren kunnen 443 "Dublin-terugkeerders" huisvesten (pagina 55, §2 en pagina 59, §2). Uit lezing van het AIDA-rapport blijkt geenszins dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn.

Indien zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat het rapport inderdaad meldt dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert volgens ons geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden. Indien zou worden opgeworpen dat deze opvangplaatsen onder druk komen door de recente verhoogde instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35000 immigranten werden ondergebracht in

tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier).

Bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten geven inderdaad een beeld van een moeilijke situatie, maar tonen eveneens aan dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden en geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Verder werd midden 2012 een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Het doel is asielzoekers onder te brengen in kleinschaligere centra in plaats van ze onder te brengen in de grotere en dichtbevolkte CARA-opvangcentra (pagina 53, alinea 5).

Verder dient te worden opgemerkt dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat artikel 3 van het EVRM geen algemene verplichting bevat voor de staat om iedereen te voorzien van huisvesting of om te voorzien in adequate leefomstandigheden (EHRM, 21.01.2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 249).

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar onder meer het AIDA-rapport waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. In het geval dat de "Dublin-terugkeerder" geen asiel vroeg na zijn aankomst in Italië en verder trok naar een andere lidstaat kan deze persoon na overdracht zonder problemen een aanvraag indienen (pagina 25, alinea's 3,4, 5) . Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Italië en in wiens geval Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het verzoek tot internationale bescherming van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden

respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 28(3) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties.”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering en dient te worden geacht te zijn gericht tegen een eerste verwijderingsmaatregel. De vordering werd ingesteld binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze is gericht. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), artikel 13 van de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna: de Richtlijn 2003/9/EG), de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.

Na een theoretische toelichting bij artikel 3 van het EVRM, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur en het citeren van artikel 13 van de Richtlijn 2003/9/EG en van artikel 41 van het Handvest, geeft de verzoekende partij een opsomming van rapporten, waaruit zij verschillende passages citeert, waaruit blijkt dat zij in Italië aan bepaalde handelingen zal worden blootgesteld. De verzoekende partij verwijst naar een rapport van de Swiss Refugee Council betreffende onthaal- en opvangomstandigheden in Italië van oktober 2013, het AIDA-rapport, een rapport van UN Human Rights Council van 30 april 2013 en een website van 'noas' betreffende een 'Italia rapport' van augustus 2013.

De verzoekende partij wijst erop dat zij een alleenstaande Somalische man is die zich in een kwetsbare psychologische/mentale toestand bevindt, zoals blijkt uit het door haar voorgelegde stuk 3. Zij wijst erop dat zij naar Italië wordt verwijderd op grond van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 17 (1) van verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 604/2013). De verzoekende partij meent dat zij, in het licht van de door haar aangehaalde rapporten, in geval van verwijdering onder andere zal blootgesteld worden aan inadequate opvangomstandigheden en overbevolking in opvangcentra, geen opvang of accommodatie krijgen, geen toegang tot maatschappelijk welzijn en gebrek aan gezondheidszorg en/of geen toegang tot gezondheidszorg.

De verzoekende partij meent dat zij behoort, als asielzoeker/vreemdeling in het kader van de verordening 604/2013, tot een kwetsbare groep (gedublineerde) die in Italië systematisch blootgesteld wordt aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zij betoogt dat de verwerende partij inzake niet genoeg is nagegaan of er in haar specifieke geval problemen inzake opvang zouden kunnen bestaan, dit gelet op de informatie in haar bezit. Zij wijst erop dat zij nog geen asielaanvraag heeft ingediend en tot dusver nog geen recht van opvang heeft kunnen genieten in Italië. De verzoekende partij merkt op dat het AIDA-rapport stelt dat het voor de groep, 'returnees', waartoe zij behoort, mogelijk is om opvang te krijgen, maar dat het zeer moeilijk blijft.

Gelet op het feit dat Italië zich niet uitdrukkelijk verantwoordelijk verklaarde voor de verzoekende partij, komt het volgens de verzoekende partij aan de verwerende partij toe om te onderzoeken of zij ook

effectief van deze opvang zal kunnen genieten bij een eventuele terugkeer naar Italië, dat aangezien Italië deze garantie niet uitdrukkelijk te kennen geeft, het de verwerende partij toekomt te onderzoeken of deze garantie ook effectief zal kunnen worden geboden, zelfs wanneer de verzoekende partij niet behept is met een bijzondere kwetsbaarheid. De verzoekende partij betoogt dat zij niet verzekerd is van opvang bij een eventuele terugkeer en dat deze opvang bovendien ook zeer beperkt is in de tijd. De verzoekende partij wenst nogmaals te wijzen op haar kwetsbaar profiel, dat zich manifesteert in de vorm van posttraumatische stress ingevolge haar afgelegde lijdensweg.

De verzoekende partij is van mening dat de verwerende partij onvoldoende rekening houdt met haar persoonlijk kwetsbare situatie en onvoldoende is ingegaan op de uitgebreide motiveringen over ernstige tekortkomingen in het opvangsysteem in Italië. De verzoekende partij verwijst naar recente rechtspraak van de Raad. Vervolgens meent zij dat de voorzienbare gevolgen van de uitwijzing moeten beoordeeld worden op basis van de algemene situatie in het land van herkomst en de individuele omstandigheden van de betrokkene. Zij wijst erop dat zij medische zorgen nodig heeft, alsook op de zorgwekkende landeninformatie en de toegenomen instroom van vluchtelingen in Italië. De verzoekende partij betoogt dat de Dienst Vreemdelingenzaken inzake enkel ingaat op de algemene informatie over de situatie in Italië, maar niet op de feiten die zij persoonlijk heeft meegemaakt of haar medische noden, dat de verwerende partij overigens, voor wat betreft de algemene informatie over Italië, onvoldoende ingaat op de uitgebreide bronnen over ernstige tekortkomingen in het Italiaanse opvangsysteem en de moeilijkheden die asielzoekers ondervinden om de nodige ondersteuning te ondervinden, dat de toegenomen instroom van asielzoekers in Italië op dit moment het systeem nog meer onder druk zet, met een nog groter risico op tekort aan opvang en ondersteuning tot gevolg. De verzoekende partij oordeelt dat de verwerende partij niet uitgebreid/volledig genoeg motiveert, temeer gelet op haar kwetsbaarheid. Zij meent dan ook dat de verwerende partij *in casu* niet ernstig heeft onderzocht of zij bij verwijdering naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen en geen feitenvinding maakte, dat zij enkele rapporten aanhaalt en stelt dat de situatie geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Voorts wijst de verzoekende partij er nog op dat haar niet werd meegedeeld naar welk gebied of stad zij worden gestuurd in Italië, waardoor de verwerende partij ook niet de risico's van een overdracht naar dat welbepaald gebied is nagegaan. Zij wijst er nog op dat zelfs indien er wordt vanuit gegaan dat zij niet zelf nadrukkelijk de risico's naar voren bracht, dit de verwerende partij niet van de verplichting ontslaat om de risico's na te gaan bij verwijdering, dat *in casu* de bestreden beslissing die oefening niet afdoende heeft gemaakt.

3.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § § 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor

de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § § 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, § § 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 293 en 388).

3.3.2.3. De kernvraag in deze zaak is de vraag of de verzoekende partij bij een overdracht naar Italië zal belanden in een situatie in strijd met artikel 3 van het EVRM ingevolge de inadequate opvangmogelijkheden aldaar.

De Raad verwijst naar artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet waaruit volgt dat de Raad gehouden is een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken te doen die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die van welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien van waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

Inzake het onderzoek naar de opvangmogelijkheden voor asielzoekers die in het kader van de verordening 604/2013 teruggestuurd worden naar Italië, verwijst de verwerende partij naar het *“Asylum Information Database – National Country Report – Italy”* up-to-date tot januari 2015 (hierna: AIDA-rapport), naar de recente verhoogde instroom van migranten in Italië en naar een artikel in ECRE Weekly Bulletin van 30 april 2015 *“Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”*. De verzoekende partij verwijst naar een aantal rapporten, waarvan uittreksels worden weergegeven in het verzoekschrift alsook de relevante hyperlinks naar de websteaks. Zij wijst daarnaast ook naar ‘de zorgwekkende landeninformatie’ en de toegenomen instroom van vluchtelingen

in Italië. Zij wijst ook op haar kwetsbare profiel zoals blijkt uit het door haar voorgelegde stuk 3. Dit betreft een medisch rapport van 8 juni 2015 waarin een psychologisch onderzoek wordt verricht door dokter M.R. en psycholoog B.V. en waarin gewezen wordt op een posttraumatisch stresssyndroom.

In de bestreden beslissing wordt voor wat betreft een bespreking van de opvangsituatie in Italië verwezen naar een AIDA rapport en wordt als volgt gemotiveerd: *“In het rapport over Italië (...) verder AIDA-rapport genoemd (...) lezen we dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de “Dublin-verordening” overgedragen personen, in het leven werd geroepen (pagina 31, alinea 3). Op dit ogenblik zijn dertien dergelijke opvangstructuren operatief: drie in Rome, drie in de provincie Milaan, twee in Venetië, twee in Bologna en één in Bari. Deze structuren kunnen 443 “Dublin-terugkeerders huisvesten (pagina 65, §2 en pagina 59, §2). Uit lezing van het AIDA-rapport blijkt geenszins dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn.”*

Vooreerst merkt de Raad op dat de verwerende partij een partiële lezing maakt van het AIDA rapport waarbij geen melding wordt gemaakt van alinea's 4 en 5 die volgen op pagina 31 van het AIDA rapport: *“These projects are addressed to asylum seekers under the Dublin procedure, while beneficiaries of subsidiary protection are admitted only after a specific authorisation issued by the Ministry of Interior. Once the asylum seekers arrive at the airport (Milan, Rome, Bari, Venice and Bologna) they are assisted by a specific NGO and referred to the reception centre, on the basis of the individual situation (vulnerable or ‘ordinary’ categories). Nevertheless, the problem remains that the capacity within reception centres is not sufficient and the projects are limited in terms of timeframe. Generally speaking these projects have a one-year duration.”* In tegenstelling tot wat de verwerende partij laat uitschijnen in de motivering van haar beslissing, blijkt uit dit rapport een zekere bezorgdheid over de capaciteit van deze centra.

In de bestreden beslissing wordt steunend op het AIDA rapport weliswaar gesteld dat verschillende initiatieven werden opgezet om Dublin-terugkeerders op te vangen, maar over de resultaten van die initiatieven in het algemeen, en over de gevolgen ervan specifiek voor de situatie van de verzoekende partij in het bijzonder, wordt niet gemotiveerd. Daar staat dan tegenover dat in het bedoelde rapport wordt gesteld dat de capaciteit van de opvangcentra problematisch blijft.

Daarenboven merkt de Raad op dat dit AIDA rapport dateert van januari 2015 en dus geen rekening houdt met de recente gebeurtenissen en de recente verhoogde instroom in Italië. Deze vaststelling geldt evenzeer voor de “recente rapporten” waarnaar de verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing nu deze rapporten reeds dateren van 2014 of 2013 en niet meer langer als actueel kunnen worden beschouwd. Dezelfde bemerking wordt gemaakt voor wat betreft de verwijzing naar de arresten *Mohammed Hussein* en *A.M.E.* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die dateren van respectievelijk 2 april 2013 en 13 januari 2015 en dus geen rekening houden met de huidige actuele situatie in Italië.

Er kan niet worden ontkend dat Italië door de grote toestroom aan vluchtelingen een extra last op haar schouders krijgt. Het kan dan ook niet anders dat zulks een impact zal hebben op de huidige opvangstructuren.

Uit het AIDA rapport van januari 2015 waarnaar verwerende partij verwijst blijkt dat, ondanks de bijkomende maatregelen waarnaar de verwerende partij verwijst, de opvangcapaciteit in Italië beperkt is en dat deze beperkte opvangcapaciteit heden door een sterk verhoogde instroom aan vluchtelingen verder ernstig onder druk wordt gezet. De andere rapporten waarnaar de verwerende partij verwijst zijn niet van recentere datum dan het AIDA-rapport.

De Raad benadrukt dat in het licht van artikel 3 van het EVRM, er in hoofde van de verwerende partij bij het uitvoeren van een gedwongen verwijdering de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, par. 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, *Jabari v. Turkije*, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, *Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland*, par. 448).

In dit opzicht, leert de Raad uit het arrest *Tarakhel* van 4 november 2014 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, door verwerende partij gekend en aangehaald, dat gezien de delicate en evolutieve situatie in Italië, het onderzoek in asiëldossiers waar een Dublinoverdracht wordt overwogen

met de grootste voorzichtigheid moet gebeuren, wat in hoofde van de verwerende partij, minstens een volledig en nauwgezet onderzoek inhoudt dat gesteund is op actuele informatie.

Betreffende de impact die de recente grote instroom van immigranten in Italië zal hebben op de huidige opvangstructuren, verwijst de verwerende partij naar het artikel in ECRE Weekly Bulletin van 30 april 2015 *"Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries"*, waaruit de verwerende partij concludeert dat tussen de verschillende circuits - waarbij zij verwijzen naar het feit dat 35 000 immigranten in 2014 en 2015 in Italië ondergebracht werden in tijdelijke opvangcentra, die los staan van specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren – volgens haar geen tekenen van interferentie zijn. De Raad kan in de stukken van het lijvig administratief dossier geen dergelijk stuk ontwaren, zodat hij niet kan nagaan of de conclusies van de verwerende partij hun weerslag vinden in de door haar aangegeven berichtgeving. Aldus kan de Raad ook niet nagaan of een nauwgezet onderzoek werd gevoerd betreffende de gevolgen van de recente grote instroom van vluchtelingen in Italië.

Een nauwgezet onderzoek is nodig, des te meer wanneer de verwerende partij in de bestreden beslissing erkent dat er sprake is van een moeilijke situatie. Immers stelt de verwerende partij in de motivering van de bestreden beslissing *"Recente bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, geven inderdaad een beeld van de moeilijke situatie"*. Voorts wijst de Raad er nogmaals op dat verwerende partij slechts een partiële lezing maakt van het AIDA rapport, wat het gebrek aan een nauwkeurig, laat staan volledig, onderzoek in het geval van de verzoekende partij alleen meer onderstreept.

De Raad merkt voorts op dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift een medische verslag voorlegt waarin gewezen wordt op posttraumatisch stress-syndroom.

Daarnaast blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de Italiaanse autoriteiten op 10 juni 2015 alsnog hebben ingestemd met de overname van de verzoekende partij en dat zij hierbij de Belgische autoriteiten verzochten om de verzoekende partij te laten aankomen op de luchthaven van Milaan en om hen in te lichten over alle specifieke elementen van gezondheid, fysiek of mentale handicap of van delicate situaties.

Uit voormelde informatie kan echter *prima facie* geen informatie over of garanties inzake opvang voor de verzoekende partij afgeleid worden.

Zoals reeds aangegeven blijkt Italië duidelijk te kampen met een opvangcapaciteit en gezien de massale toestroom van vluchtelingen is het niet duidelijk waar deze ondergebracht worden en of er wel nog voldoende opvangplaatsen gegarandeerd worden voor Dublin-terugkeerders zoals de verzoekende partij.

De Raad is dan ook van oordeel dat *in casu* er niet zonder meer van kan worden uitgegaan dat de verzoekende partij, gelet op haar profiel, het gebrek aan opvangcapaciteit en de enorme toestroom aan vluchtelingen, de door de Italiaanse wet voorziene opvang en bijstand zal krijgen.

In de zaak *M.S.S. v. Griekenland en België*, van 21 januari 2011, paragraaf 249 wordt door het EHRM het volgende gesteld: *"The Court is of the opinion, however, that what is at issue in the instant case cannot be considered in those terms. Unlike in the above-cited Muslim case (§ § 83 and 84), the obligation to provide accommodation and decent material conditions to impoverished asylum-seekers has now entered into positive law and the Greek authorities are bound to comply with their own legislation, which transposes Community law, namely Council Directive 2003/9/EC laying down minimum standards for the reception of asylum-seekers in the member States ("the Reception Directive"; see paragraph 84 above)."*

Dit standpunt wordt in latere rechtspraak van het EHRM bevestigd (zie arrest *Tarakhel v. Zwitserland*, van 4 november 2014, par. 96).

In deze zin moet de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dan ook worden bekeken in het licht van de positieve verplichtingen die voor Italië voortvloeien uit de Richtlijn 2003/9/EG.

Mede gelet op het rigoureuze en volledige onderzoek dat had moeten worden gevoerd naar het actuele risico dat de verzoekende partij heden loopt om in een situatie terecht te komen die mogelijks een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM en mede gelet op de elementen die de

verzoekende partij bijbrengt bij haar verzoekschrift inzake haar profiel, is de Raad van oordeel dat het gevoerde onderzoek *in casu* niet volstaat.

Noch ter terechtzitting noch in de verweernota brengt de verwerende partij elementen aan om deze vaststelling te betwisten noch te weerleggen.

Daar op het eerste zicht onvoldoende onderzoek werd gevoerd naar het actueel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, lijkt de verzoekende partij bijgevolg een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM te hebben.

Het middel is in de aangegeven mate ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (*cf.* RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De verzoekende partij stelt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal bezorgen omwille van de schending van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing

een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te worden bevolen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 juni 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 *quater*), wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER